

GAZETA LITERARA

Adevărul fundamental

A avut loc de curând Plenara Comitetului Central. O Plenară de mare însemnătate, pe care memoria noastră o va înregistra sub numele stabiliti calendaristici: Plenara din 27-29 decembrie. Numele acesta comun și modest ne va evoca un comunicat auzit într-o seară, la radio. Un comunicat simplu, fără tribune, fără vorbe grandioase. De fapt, o concluzie sobră a unei gândiri colective, încercate de răspundere politică și științifică. Gândirea celor așteți, acum un an, la Congresul al II-lea, în organul suprem de conducere al partidului.

Plenara a luat în dezbateri problemele dezvoltării economiei naționale și ridicării nivelului de trai. Din analiza făcută a rezultat imaginea realistă a vieții noastre sociale. Viata însă, privită în ansamblul ei și în transformarea ei revoluționară, a confirmat justitatea liniilor fixate de Congresul al II-lea și a indicat noile măsuri necesare cerute de stadiile dezvoltării noastre sau de constatarea unor neajunsuri. Inteligența unei conduceri este verificată prin capacitatea ei de apreciere a situației și de rezolvarea problemelor ridicate de realitatea vieții. Nici o problemă nu poate fi rezolvată prin importarea directă a unei soluții aplicate în altă parte. Nici o soluție, chiar confirmată ca bună, undeva, n-are valoare de pașaport. Gândirea unei conduceri partinice este o gândire creatoare hrănită din realitățile naționale și corespundențele lor. Documentele Plenarei din 27-29 decembrie 1956 sînt documentele inteljenței Comitetului Central și a poporului nostru.

Poporul nostru nu iubește spectaculosul și urăște demagogia. Psihologia lui e aceea a străfăcării dense, a hotărîrilor meditate profund, a vorbelor cupanute. Poporul nostru recunoaște în conducerea sa aleasă și în partidul clasei muncitoare propria sa judecată gospodărească și trainică. Plenara recentă a arătat încă o dată că drumul socialismului în patria noastră e sigur, temeinic construit, cucerind treptat înălțimile, fără poze acrobactice și fără asalturi alpiniste.

Măsurile adoptate de plenară continuă, îndreptând și îmbunătățind, după anterioare eforturi și practice verificări, calea ridicării nivelului de trai al oamenilor muncii.

Plenara a hotărît concentrarea eforturilor asupra dezvoltării agriculturii și producției bunurilor de larg consum. Fără să încetăm dezvoltarea industriei grele, în ritmul corespunzător posibilităților economice reale, vom spori partea din venitul național destinată industriei ușoare și alimentare, construcțiilor de locuințe, etc.

Plenara a hotărît îmbunătățirea sistemului de salarizare și normare — ceea ce va avea ca urmare o creștere a câștigurilor medii ale salariaților chiar în cursul acestui an.

Plenara a hotărît adoptarea sistemului de constituire a fondului central de cereale și de lapte pe calea achizițiilor și contractărilor, înlocuind sistemul cotelor obligatorii la aceste produse.

Plenara a hotărât măsuri concrete pentru înălțarea centralismului excesiv, pentru a asigura aplicarea largă a principiului leninist al centralismului democratic, extinderea atribuțiilor sfaurilor populare, desăvârșirea inițiativei și activității creatoare a oamenilor muncii.

Plenara C.C. n-a hotărât ca peste noapte să înceapă a curge lapte și miere; n-a anunțat vremea când salariile vor aduce satisfacerea maximă a tuturor nevoilor materiale și culturale ale oamenilor muncii; n-a tribuit rezolvarea capitală a spațiilor locative în următoarele 30 de zile. Plenara a dezvăluit lipsuri și greșeli, indicând măsurile ce se prevedeau a fi luate pentru remedierea lor; nimeni n-a contestat ceea ce viața însăși atestă cu privire la justetea liniilor de orientare. Probabil unii ar fi dorit ca plenara să rupă continuitatea construcției noastre socialiste, să afirme cu surle și tobe o „colitură”, în aplauzele reacțiunii internaționale și interne care, de la o vreme, se preocupă intens tocmai de stabilirea celei mai „bune” căi pentru construirea socialismului în țările de democrație populară. Oamenii muncii din R.P.R. nu împărtășesc însă așteptările și opiniile reacțiunii. De aceea ei au aprobat cu căldură și încredere hotărârile Plenarei C.C., fundamentate științific și dovedite ca preocupare de căpetenie îmbunătățirea vieții, organizarea cu mai temeinică și mai eficientă a gospodăriei noastre sociale.

Hotărârile Plenarei nu sînt promisiuni. Sînt indicațiile esențiale ale program de lucru. Transformarea lor în realitate depinde numai de sine.

Hotărârile Plenarei nu idilizează tabloul vieții noastre. Ceea ce pen-tre fiecare, individual, sau pentru fiecare loc de muncă luat aparte, constituie prilej de înfrîntare a stărilor evidente în atenția dezbaterilor Plenarei, în măsura în care constituie fenomene semnificative în ansamblul situației analizate. Documentele Plenarei n-au ocult realitatea, ci au înălțat-o în culorile ei autentice. Esențialul este ca perspectiva asupra realității să fie integrală, ca fiecare fenomen să fie așezat la locul lui, considerat în proporțiile sale, explicat prin cauzele sale profunde și subordonat programului concret de acțiune pentru creșterea nivelului de trai pe baza solidă a construcției socialiste.

Partidul nostru are în fața adevărului fundamental al vieții noastre caracterul ei de realitate în transformare revoluționară. În sarea vechii nu poate fi brusc biruit de nou, în care fiecare victorie e plătită cu brda grea și fiecare experiență în construcția socialistă înfruntă primăria unor greșeli, a unor deformări sau a unor lacune, pentru a căror cauză sînt înțelurarea treburilor ori neînțelegeri de poziții. Adevărul fundamental este cel al mersului înainte pe drumul socialismului, care nu e nici presărat de roze, nici pietruit, dar urcă mereu spre soare.

Miopul își apropie de nas frîntura de realitate înconjurătoare și fiecare deficiență îi acoperă orizontul. Miopul politice este, voințar sau involuntar, ocheanul întors prin care privește dușmanul socialismului pentru a micșora realitatea vieții noastre.

Partidul are ochiul așezat și cuprinzător.

Miopul vede adevărul strimbat din fața ochiului său cu adevărul deplin și simțitor. **Insemnările** **Insemnările** **Insemnările**

trebuie să aibă ochiul Partidului.

Gazeta Literară

BALOG PETRE „Muncitori”

Adio, domnule Mecena...

S-a oprit în prag, și-a lepădat desaga, și cînd s-a clătinat zdrăvan, gata să cadă, a prins a rîde: — Că mă clatin, e drept, căci am și turnat în mine basamac... — Ai băut banii s-a speriat mama. — Una ca asta nu se află i-a răspuns tata, rîzînd mai tare. Dacă nu ai ieșit un suflet răchitic! Ești mare, îndată mergi la cătină... — Și a prins a înșira pe lași ghețuțe, basmale, legăturile de covrigi, morșoare cu aia, cite și mai cite... — Atuncii... ai băut de datorie! Au să ne vindă vitele... — Pe datorie? Nici una ca asta nu se află!

Spunînd astfel, tata s-a îndreptat spre mine: — Am băut pe socoteala tată De ani lungi încerc să te fac om, să îl înțeleg eu notari și cu poștii Dar ai ieșit un suflet răchitic! Ești mare, îndată mergi la cătină... — Și a prins a înșira pe lași ghețuțe, basmale, legăturile de covrigi, morșoare cu aia, cite și mai cite... — Atuncii... ai băut de datorie! Au să ne vindă vitele... — Pe datorie? Nici una ca asta nu se află!

— Dacă ești o firă de cărtun, spune-mi! Ei cînști pe unul Mecena? — Mecena? Mecena? s-au auzit mirările fraților și surorilor. Cine-i acela? — Ei, vedeți că nu știți? I-a intrerupt tata. Apoi, clătina din cap, cu o adică dojană pentru neștiința mea. — Cum să nu? Mecena? Trăia la

Roma, pe vremea împăratului August.

— Unde și cînd? s-a mirat tata grozav. La Roma? De aceea n-a ieșit nimic din tine, că prea îți place să scoarței, să minți! Minții de zîmbii! La care Roma? — În Italia... — Vezi? Asta-i s-a mințit el de-a binelea și s-a întors spre ceilalți. De asta beau eu, de asta am să pier într-un șanț! Mi-i scribă de lume... mi-i scribă de o vreme ca asta, cînd copii te mint uitîndu-ți se drept în lumina ochilor... Cum spui tu că Mecena a trăit la Roma, cînd l-am văzut acum două ceasuri, la noi în țară?

Tata a ieșit în tindă și s-a întors cu o biță de stejar. Toți ai casei au îngăbenit, s-au îngrămadit în jurul meu, spunînd: — Să nu dai... că dacă dai... — Ba da, am să dau, am să-i bat ca pe cîline... spunea tata, ferindu-și. Să nu mai spună minciuni uitîndu-mi se drept în lumina ochilor... — Dacă-i bați, i-a hotărît mama, te părăsesc, mă duc încotro m-or duce ochii...

Tata a zvrilit bița, a stupit cu scribă, spre cineva nevăzut. S-a prăbușit pe lași: — Dar, măi oameni, jur pe ciolanale Mintuitorului! Așa mi-a spus: „Bădică, eu sînt Mecena! Cînd o vorba de crăienii mei, mă arunc în foc! După care vinți acestă cu deputățiile, să-ți trimiți feciorul la mine, să-ți fac om!” „E drept, i-am răspuns eu, cu îndoaia; crăienii sîntem, ca vecini cu satele, dar domnia-te te-ai dus de mult de pe la noi, la țirgul cel mare al Bucureștilor!” Și auzindu-mă, a ris Mecena: „Băde, ai dreptate să li-l neîncrezător, căci toți v-au amăgît pînă astăzi... Pune umărul, împreună cu neamurile, și salță-mă! Și-i vedea pe urmă ce poate Mecena.”

Istorisind astfel, tata se uita spre mine. A încheiat, amenințîndu-mă: — Mi-am mai pus o dată obrazul pentru tine! Cum trece vîntul cu deputățiile, te duci la țirgul Bucureștilor, la Mecena... 2

„Vîntul” a trecut repede. Era pe la întoarcerea aștelor sabbatece. Vuau codrii, puternici, a primăvară! Ai mei au prins „a mă cirpi” pentru drum. Mama mi-a scos din ladă laobărul cel lung, surorile își coseau cămăși, giurmele întroalță că mă pregătesc de nunta. Intra-devar, peste câteva zile aveam să mă cunun cu tumea largă! Toată cîrpeala mergea bine, dar mă dădeau de sminteală ghețele, rău, rău de tot... Tălpile ca tălpile, dar așa crăpase al dracului! Tin minte că le-am cusut cu ață albă, grosuță, de lăzur. Arătau ele cusăturile ca dinții calului, dar le-am ventat de hac, cu lumingine de pe fundul ceamului! Așa am acoperit cusăturile, după aceea le-am dat un lustru, cu peria. Mama, tocmai învelea în șterțar o mălăigă vîntoasă pentru drum, grăind singură, izbîndu-se des, de lași, de colții hornului:

— poate l-o pâli norocul, că nu-mai noroc nu are... Te rog cu foc, sîntă mîrcire, te astăzi, dă un gînd luminat strălucului... — Ce tot bogănești, femeie! a intrerupt-o tata, și mă fulgera pe sub sprincene. Na! lată, a venit și rîndul fasolelor! Pe care le duc la negustor: pe cele mari albe, sau pe cele mici peștice?

Mai apoi, amîndoi și-au înțipit mințile în sacul cu fasole albe. Le cârtăreau în palme, le slobozeau una cite una la loc, și amîndoi erau negri de supărare.

— Trebuiau a pus în pîmînt, căci vine primăvară! a spus mama. — La ce? Le ducem la negustor, pentru fericea omului... Și zicînd așa, tata m-a privit cru-

ciș, apoi și-a sălțat saoul în spinare. S-a întors țirziu și se clătina.

— Na! îți mi-a spus punindu-mi în palmă cîteva monede. Apoi s-a întins pe prispă, lovit de frăsnel. Și a adăugat, în timp ce frații și surorile mă petreceau spre poartă:

— și cerul te ocrotească... — Mai apoi, m-am uitat în urmă, la colitură, și ai mei mă stăteau în mijlocul drumului, petreclîndu-mă cu ochii... 3

Cum am aștip, pe un colț de bancă, în tren, fîmna mi s-a umplut de freamătul fabuloaselor grădini romane.

„Intră... mă îndemna un bărbat în togă albă, parcă turnat în marmură. Și și-a întins brațul către un crîng dintr-o sămoșă... a cască, „E Virgilio” și dădea omul un legă. La decora lui să-l Herasim... înarm în virful picioarelor și așeză-te între ei...”

Și cum eu șovăiam, arătîndu-i încălămîntele, el a adăugat zîmbind cu îngăduință: „Toți vin așa la grădina mele! Cum se sărîșește seara literară, îl voi trimite la tine pe crotorul meu, și pe meșterul de sandale. Veți sta la mine, să te relacîi după drumul alt de lung, apoi te voi înălța împăratului August...” Eu am făcut un gest de împotrivire, și m-am trezit în ritmul sacadat al roților și în bogăneala unui bătrîn de lingă mine.

Toată noaptea l-am strîngat pe unul Mecena? Cine o fi acela? Ți-buni? Moș? Lată, ai și ajuns, în țirgul pe unde imblă cîinii cu colaci în coadă...

Pînă să-i răspund, lumea ne-a luat în navaia ei către ușile vagonului. Apoi am părăns în cel dintîi baionul al vieții mele, și cu cit strabundam străzile, îndepărțîndu-mă de tren, de acest ultim prieten, cîmpile și satul mă chemau înapoi, mă che-mau prin niște suspine de foc.

— Dar, măi oameni, jur pe ciolanale Mintuitorului! Așa mi-a spus: „Bădică, eu sînt Mecena! Cînd o vorba de crăienii mei, mă arunc în foc! După care vinți acestă cu deputățiile, te duci la țirgul Bucureștilor, la Mecena...” 2

Euseblu Camilar
(Continuare în pag. 1V-A)

Actualități și birocrațism

Nimeni nu-și poate îngădui în zilele noastre să lanseze literatură chemări patetice spre te-mele trecutului îndepărtat, fără a se acoperi de ridicol. În întreaga lume scriitorii inspiră și autentici palpita intens la zăbucimul veacului. Este adevărat că nu de puține ori sînt reinvitate în Occident motivele vechilor tragedii antice sau epusul legendelor populare. Dar în cele mai multe cazuri, sub hainele largi ale eroilor străvechi respăi oameni profund moderni.

Antigona lui Anouilh sau Antigona lui Brecht sînt sensibile la mișcările proprii epocii noastre, pun în lumina și formulează răspunsuri în numele spectatorului care le ascultă cu emoție. Ivan cel Groaznic s-a re-interrupt în epopeea dramatică a lui Alexei Tolstoi spre a vorbi oamenilor despre marea patrioticismului în zilele grele ale războiului de apărare. Era noastră se consumă într-o atmosferă fierbinte în care cad lăuri vechi și se ridică noi edificiul social. Pana scriitorului trebuie să fie din cîștii, iar călimara zidită în mușegal, pentru a nu se dărui vieții impetuțioase care ne învăluie și ne justifică.

Este firesc, așadar, să se pună accentul pe îndreptarea scriitorilor către temele actualității. Este cu atât mai firesc ca această chemare să răsunare cu o gravitate excepțională în țările care construiesc societatea socialistă. acolo unde se nasc probleme noi și se dau răspunsuri așteptate de vecii întregi. Vorbînd despre dezbaterile problemelor actuale, despre reflectarea fenomenelor vremii noastre, formulăm comandamentele care condiționează nemijlocit strălucirea artistică, valoarea distinctivă a contribuțiilor generațiilor de azi la tezaurul secular al artei. Simburele din care crește personalitatea artistului este colorat violent în acurarea timpului. Este greu de crezut că originalitatea artistică poate înflori pe maldanele atemporalițăii.

In paginile gazetelor:

- Debutul lui Mihail Beniuc (Pisec de istorie literară contemporană), de Geo Șerban.
- Lirism, fantazie, inteligență, de Dumitru Micu.
- Pe drum, schiță de Ștefan Luca.
- Vitorul inginer (Figuri de candidați), de Dumitru Miroșca.
- Orase-muze (reportaj) de Eugen Barbu.
- Ascendența memorialistului G. Sion, de Șerban Cioculescu.
- Necesitatea dezbaterilor literare (Rezumat al articolului „Insemnările literare”, de K. Simionov, apărut în „Noul Mîr”).

V. Mindra

Bătălia pentru menținerea literaturii

(Continuare în pag. 1V-A)

Observații asupra actului creației

Raporturile între fenomenul inspirației, sau al creației, și conștiință sînt complexe. Un lucru e sigur pentru mine: că, oriunde ar fi spus Poe despre Corbul său că a fost scris în mod conștient și calculat, după experiența mea personală, alcătuirea imaginilor nu se face în zona conștientă sau însoțită de conștiință. Conștiința luminează imaginea făcută și poate să delimitare o schimbare a lor, să selecteze pe unele din ele; dar ea le primește din zona creației de dedesubtul său.

Nu e mai puțin adevărat că există o presune necelată a conștiinței asupra acestei zone, o determinare a sub — sau inconștientului de către conștiință, și anume:

a) Materialele din care se creează imaginea sînt memoriale, deci au trecut foarte odată prin conștiință, la receptarea lor. Și chiar după dezagregarea lor și reagrregarea în imagine, le recunoaște originea. Imaginile vin arareori surprinzătoare. Fericele inspirației, sentimentul de jubilațiune nu constă pentru mine în surpriză față de imagine, ci în sentimentul eliberator că imaginea s-a creat în sfîrșit, că s-a rupt o stavilă, că s-a creat un contact.

Mă întreb dacă nu cumva fenomenul nu are o bază materială identică, conștinînd în stabilirea de noi circuite de influx nervos, electric, într-o neuronii scoarței cerebrale. Căci însuși fenomenul de constituire al imaginii seamănă cu unul material, cu compunerea și descompunerea unui tren pe niște linii de triaj. Beneficiu Cozianu seamănă cu Nicu Filipescu. Dar relația sa cu Lenora Popovici este, la suprafață, legătura lui Alecu Iliescu cu o mare cretă defunctă al cărei nume nu vreau să-l spun. Duetul este al lui Nicu Filipescu cu Claymore; căsătoria „inventată” (și acolo s-a putea recunoaște, mai greu, sursele); Ionas Hagiopol are fizicul unui prieten al meu din copilărie, și moralul compus prin opoziție la Voiniciu; bejivănia Constantiniei vine probabil din alcoolismul Elisabetei A., soția prințului A. B.; peisajul ripelilor Zlatiștei este al ripelilor Jiului la Tîrgu-Jiu; conacul este conacul de la Căciulași (înălțate se numea Pașceni), fost al familiei Al. Ghica, trecînd apoi la familia N. Filipescu; articolul lui Șevcovici este copiat după o pagină din Almanach du High-Lie, Bucarest, 1905; chiar și inadvertența zejarului la cuvîntul coeur e găsită de mine în Guide Officiel de la Roumanie, Bucarest 1871. Și așa mai departe. Cred că voi fi crezut, acum, cînd voi susține caracterul într-unic misterios al elementelor creației.

În alte părți, au jucat un rol mai mare amintiri personale; am dat cazurile din Viața lui Bonifaciu Cozianu, fiindcă ele sînt mai ușor controlabile.

b) Conștiința mă exercită o presune asupra subconștientului sau inconștientului creator: prin orientarea pe care l-o dă. Întîi prin conștința rite și etice, filozofice, politice. Prin acestea se determină actul creator. Dar mai mult. Îl poate dirija. Poli-căști anumite cărți, auzi anumite vestiri, întrebă pe anumiți prieteni sau cunoscuți mai bune informații, sîlind în vederea cărei lucrări acumulezi aceste date. Mai mult: starea de așteptare și aprehensiune a acului creator, stare nepăcătucă, dureroasă aproape, de încordare a nervilor, în-capacitate de orice muncă (de acolo „trîndăvia” poezilor și scriitorilor, variabilă, desigur de la om la om, de acolo disprețul de care s-au bucurat multă vreme și în multe locuri), și pînă la urmă, anxietate penibilă, brusc defăcută în clipa de exaltare a viziunii imaginii — ei bine, această stare este deseori determinată de conștiință, de factorii intelectualu sau etici: știu că am datorită să scriu, știu că această poveste trebuie să scrivă pînă ca să pot întreprinde alt-ceva. Dacă sînt Balzac, știu că mă așteaptă creditorii cu mandatul de arestare în mină; dacă sînt Proust, știu că nu mă am mult de trăit și trebuie să-mi împrăvesc opera; lată facuș conștiinței care contribuie la sporirea acestui îndelung și care (în ce mă privește cel puțin) nu se întimplă nici cea bruscă și fulgerătoare constituire de circuite, care cristalizare subită, care dă imaginea. Am scris planul a mai mult de jumătate din Cronica de Familie într-o singură noapte. Cu o zi, sau chiar cu un ceas înainte, n-aveam idee că-l voi scrie. Dar știam și voiam de ani de zile să scriu Cronica de Familie: tensiunea latentă a spiritului lînea de ani de zile.

În concluzie, operația aproape fiziologică a creației e determinată de factorii conștiinței și lucrează cu elemente memoriale, pe care le descompune în părțile lor, părți pe care apoi le agregă în structuri noi, cu o libertate și dezvoltare a adevă-

lul este al lui Nicu Filipescu cu Claymore; căsătoria „inventată” (și acolo s-a putea recunoaște, mai greu, sursele); Ionas Hagiopol are fizicul unui prieten al meu din copilărie, și moralul compus prin opoziție la Voiniciu; bejivănia Constantiniei vine probabil din alcoolismul Elisabetei A., soția prințului A. B.; peisajul ripelilor Zlatiștei este al ripelilor Jiului la Tîrgu-Jiu; conacul este conacul de la Căciulași (înălțate se numea Pașceni), fost al familiei Al. Ghica, trecînd apoi la familia N. Filipescu; articolul lui Șevcovici este copiat după o pagină din Almanach du High-Lie, Bucarest, 1905; chiar și inadvertența zejarului la cuvîntul coeur e găsită de mine în Guide Officiel de la Roumanie, Bucarest 1871. Și așa mai departe. Cred că voi fi crezut, acum, cînd voi susține caracterul într-unic misterios al elementelor creației.

În alte părți, au jucat un rol mai mare amintiri personale; am dat cazurile din Viața lui Bonifaciu Cozianu, fiindcă ele sînt mai ușor controlabile.

b) Conștiința mă exercită o presune asupra subconștientului sau inconștientului creator: prin orientarea pe care l-o dă. Întîi prin conștința rite și etice, filozofice, politice. Prin acestea se determină actul creator. Dar mai mult. Îl poate dirija. Poli-căști anumite cărți, auzi anumite vestiri, întrebă pe anumiți prieteni sau cunoscuți mai bune informații, sîlind în vederea cărei lucrări acumulezi aceste date. Mai mult: starea de așteptare și aprehensiune a acului creator, stare nepăcătucă, dureroasă aproape, de încordare a nervilor, în-capacitate de orice muncă (de acolo „trîndăvia” poezilor și scriitorilor, variabilă, desigur de la om la om, de acolo disprețul de care s-au bucurat multă vreme și în multe locuri), și pînă la urmă, anxietate penibilă, brusc defăcută în clipa de exaltare a viziunii imaginii — ei bine, această stare este deseori determinată de conștiință, de factorii intelectualu sau etici: știu că am datorită să scriu, știu că această poveste trebuie să scrivă pînă ca să pot întreprinde alt-ceva. Dacă sînt Balzac, știu că mă așteaptă creditorii cu mandatul de arestare în mină; dacă sînt Proust, știu că nu mă am mult de trăit și trebuie să-mi împrăvesc opera; lată facuș conștiinței care contribuie la sporirea acestui îndelung și care (în ce mă privește cel puțin) nu se întimplă nici cea bruscă și fulgerătoare constituire de circuite, care cristalizare subită, care dă imaginea. Am scris planul a mai mult de jumătate din Cronica de Familie într-o singură noapte. Cu o zi, sau chiar cu un ceas înainte, n-aveam idee că-l voi scrie. Dar știam și voiam de ani de zile să scriu Cronica de Familie: tensiunea latentă a spiritului lînea de ani de zile.

În concluzie, operația aproape fiziologică a creației e determinată de factorii conștiinței și lucrează cu elemente memoriale, pe care le descompune în părțile lor, părți pe care apoi le agregă în structuri noi, cu o libertate și dezvoltare a adevă-

Petru Dumitriu

Insemnări

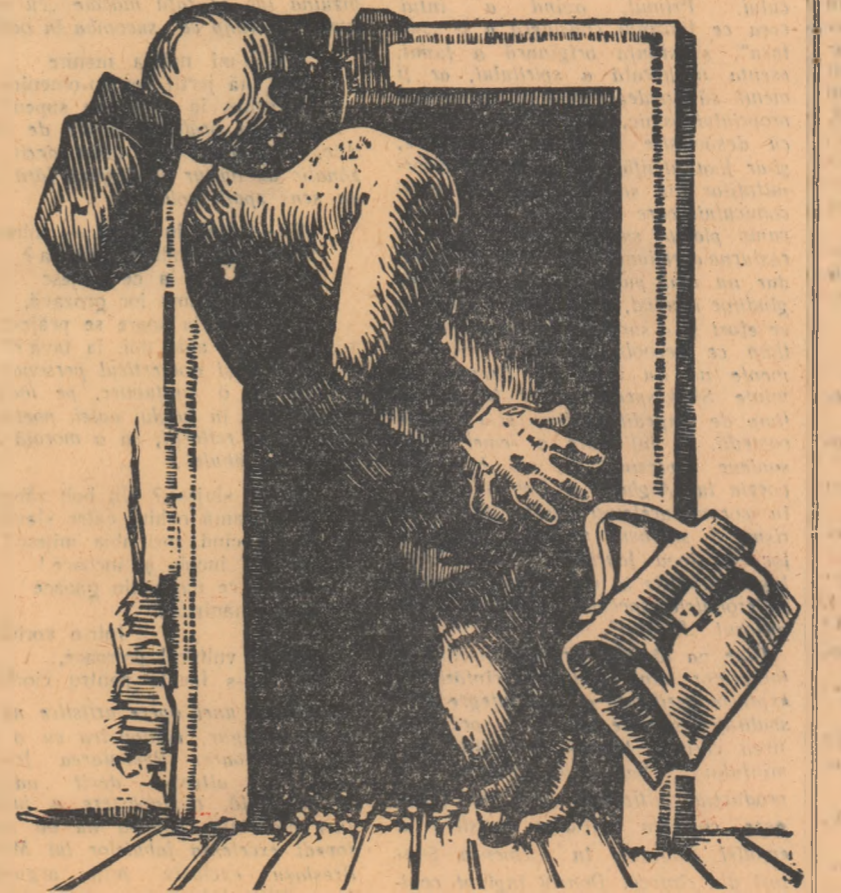
Fecunditate

Intînsă vegetație de landă. Vrejurile se amestecă între ele. Mîncîrle covore ale culturilor se aștern îci și colo. Dar pămîntul nu este în întregime cultivat. Terenuri întinse, sterpe sau cuprinse de buruieni, despart loturile cultivate. Către Gange și, de aci înainte, pînă către Golful bengalic, deasre rețea a irigației, menită să se extîndă în cel de-al doilea plan cincinal. Pămîntul Indiei, incomplet cultivat încă, produce fructele lui cu o exuberanță rarorii înaltă în alte părți ale lumii. Bogăția solului indian devine evidentă pentru noi, mai ales în ve-pectele pe care ne este dat să le ve-

dem, în plejele orașelor, pe străzile lor, aproape ortunde. Peștii frămîntă plinea în văzul tuturor și o aștern în cuptoarele de pămînt, de unde o scot necrescută, o turță ru-menă. Alături fierbe laptele în mari paterne de aramă smolită, puțin adînci, dar late de un metru și mai bine. Șfirile uleiului în țigriri. Mîncîruri pe care nu le cunoaștem sau imblă tre-cătorilor din muntele din amunșăre-tele buclărilor, prezente în orice loc. Alături, desfată ochii și mirosul. Plușete prelîndeni eteruri ușoare, eva-porate din marile depozite de bănană, de portocale, de mere, de dovleci de miez dulce, de ananasi, de chifre, de roșii, din nenumerabile specii de mirodenii, pipărate, ațîțătoare. Mirosul este necontenit sollicitat în India și funcționează lui dezinteresată, artistică, face parte din nevoile sensibilității locale. Negustorii ambulanți ard pe străzi, lîngă tarabele lor, beșoșoare de ambră și mosc, care le vor atrage clientela. În unele adunări festive, gazele te înfîmîpnă aruncîndu-și în jurul gîtlui colanul de flori proaspe-te și își întind un firșor de pat, în virul căruta stă ascuns în puții lui sămîlnă bine mirositoare de santal.

Vegetația este deasă și monum-enală în curșile, în parcurile, pe stră-zile bucureștine. Sîruri nesfirșite de pal-mieri, de curmalı, de cocotieri, în frunzele cărora se ascund fructele uriașe, mari cît un bostan, ca în fabula cunoscută. Copaci uriași, cu trunchiuri înfrățite, provenind din trîndă-cinile aeriene, caută umezeala depo-nită sărăcăc îndată ce trece epoca ploilor. Aceste rădăcini aeriene se în-fig pînă la urmă în pămînt și adaugă încă un trunchi copacilor, astfel în-cît fiecare din aceștia devine un or-ganism complex, plin de o rău vi-

Tudor Vianu
(Continuare în pag. 1V-A)

PROVERBE: S-a lovit cu capul de pragul de sus Desen de PERAHIM

P E D R U M

Drumul de la gară arăta, chiar în cele mai frumoase zile, cu soare mult și verdețe imbelugată, neîngrijită, ca un obraz neris de cine știe cine, purtând amarit urmele lăstate de camioane, cărui, care, dină și călătorii își aruncu resturile de mîncare în drum, gîndind de bună seamă că, odată ce cu greu va putea să înfrumusețea, cu ceea ce a rămas ei nu-l vor face nici mai urt.

— Așa-i cînd ajungi pe mîna mulțor și-n grîja mîinii, în compătimitărie, îndemînindu-și caii peblotării s-a-scurte de porunca stăpînului. — Hai, hai, cînd ne-om întoarce o să vă vie mai ușor.

Întruna roșuase și glodul lipicios îngreuna vîntul. Ilarie, pînă la urmă, se văzu nevoit să sară din căruța și să prîndă calul din stînga, mai lenș, de căpăstru, călcînd pe urmele lăstate de roțile unui camion.

Ajuns pe rampă, Ilarie descări, dînd în seama împotriva căruții sacii, împăturiți cu grîji, după ce o mai cîti odată, chinuța și o vîr în șerp. Trase carul la margine, sub niște caifri, deshamă, îngrămădiți în dina-intea caifor, desprinsse găleata s-a-ducă apă de la fîntînă. Abia după ce se așeză pe-un ciot de salcie cu gînd să s-așeze și el de mîncare își dădu seama că-i frig și că poate că-i-și infierbințaiți. În căruța sub saci avea două pături. Le aruncă peste ea și se așeză din nou pe ciotul uscat de salcie, desfăcînd merindarea, mulțumit că a încheiat cu bine tot ceea ce i s-a dat în grîji.

Cînd ne-o fi mai rău, să ne fie ca acum, își spuse Ilarie, slîrînd de rîmcal, legînd merindarea la loc și rîdicîndu-se alina s-o arunce în car.

Cît timp trebuia să se lîngă cal, dîndu-le în, coperîndu-le, căsînd din ochii fîntîna, cît timp îmbecase tîhniul din merindele puse de neavastă, nu-și aruncase nicodată privirea spre ceilalți oameni, nici nu luase în seama nesfîrșitului du-te-vino al căruțelor, nici schimbările, unele liniștite, altele înfîrtate, de vorbe, nici pe omul, îmbrăcat cu o puficioasă ulcioasă, tînd în mină o traisă vîrstiată, năpîrlită de vechime, care de două ori s-a apropiat de el, zăulînd să-i spună ceva, și de două ori s-a întors, ca auzat de-o povară, pe banca dina-intea stației. Cînd omul, înfrîngînd se pare o pornire care-l îndemna să nu încerce să-a treia oară, o lîză către marginea rampei, Ilarie îl văzu. Omul zîmbi, cu bucurie, dar și cu sfîșîț, cu tristeță și neînțeleasă rușine. Ilarie se întoarse cu tot trupul spre el. Omul i se șterse de pe față zîmbetul și se pomosori, încludat pe sine însuși și pe slăbiciunea lui.

Lui Ilarie, în prima clipă, îi păru rău că nu are ce să mai aducă dina-intea caifor. Ar fi avut timp să se gîndească, să aștepte un fel de-a se purta, în împrejurarea aceasta, față de omul înalt și osos, care s-a apropiat de el, de omul acesta căzînd din cer, în fața lui. Dacă s-ar fi nimerit ca omul din fața lui să fie un străin, chiar după cele înțimplate, ar fi putut mai curînd nimeri cum s-a poarte, dar cel care se apropia îi era frate.

Bună, Ilarie, zise omul, încet, privindu-l tîntă. — ... să-ți fie inimă, Gheorghie, răspunse Ilarie, plecîndu-și ochii ca să-i ridice din nou, încludat, și-l aruncă: — Te-ai gîndit să mai dai pe-acasă? — Păi, am vînt. Da' nu stau, n-a-vea grijă. Acum am servici, întregi

el în chip de asigurare că n-a venit să le stea pe cap, că e și el un om cu grîjile lui, de care au nevoie într-un anumite loc, un om care s-a schimbat și nu mai e cel pe care Ilarie-l-a cunoscut și de care se ferește și i-i silă și rușine.

Adică, n-ai de ce să te întruji la mine, frățioare, am venit că am concediu și n-am altundeva să merg. Și nu te grăbi, nu arăta chiar așa pe față că de-abia aștepți să scapi de mine (nu-ți bag nici o vîină); am a-ia spune multe.

Ilarie nu-i răspunse. O fi așa cum zise, gîndi. Adăpă caii, adunînd cu grîji înul rămas, și se potivi îndelung în fundul carului, aruncînd peste el păturile de pe cal, încercînd, în trecut, dacă-i bine potrivită loita și se pregăti să-năme, pîndu-și rău că i-a scos zăbalele calului din stînga, pe cit de lenș, pe atît de năraș. Gheorghie îl urmărea mîscările, ghicînd că Ilarie le face toate acestea dina-înainte, neavînd ce să-i spună, înstrăinat cu totul, mai înstrăinat decît un străin oricare din sat, care tot i-ar mai fi aruncat o vorbă. Recunoscu și caii și știa că cel din stînga, al lui Ripa, fierarul gospodăriei, mușcă și zvîrlie dacă nu te apropoi de el din față. Parcă n-aș fi nimic, își zise, mă leapădă ca pe nimica. Faptul că fratele nu-i cere ajutor la înhamat, că nu-i cere de-alfel nimic, îl durca mai tare ca orice. Vorbe-le-s vorbe, ale vin cu timpul, dar uile ce Ilarie, după ce l-a înhamat pe cel din dreapta, Bălănuț, caii moale, dar harnic, care numai în galop n-ai să izbușești să-i vezi vreedată, nu reușeste nicodată să-l domolească pe stînga.

Asta zvîrlie, gata să rupă rîdca. Pe Ilarie îl trecu nădusecile. Îi vine să scotea bicul din teaca lui și să-i arde câteva țeneșului așa pe care gospodăria ar face mai bine să-i schimbe, dar e de față Gheorghie. Și-și aduce aminte că dacă se pricepe cineva în satul lor la cai, apoi acela-i Gheorghie. Era, adică, Gheorghie. Acum stă ca zăgărit și-i urmărește, poate, și ride, în sinea lui.

— Stai, Ilarie! aude el. Asta-i cal luat de la geamăși. — Gheorghie și aruncă traisă, năpîrlită, în căruța și vine lîngă cal. Le vorbește domol calor. — Stai, țigănosule, sintem de-a noastră pe-aci. Așa...

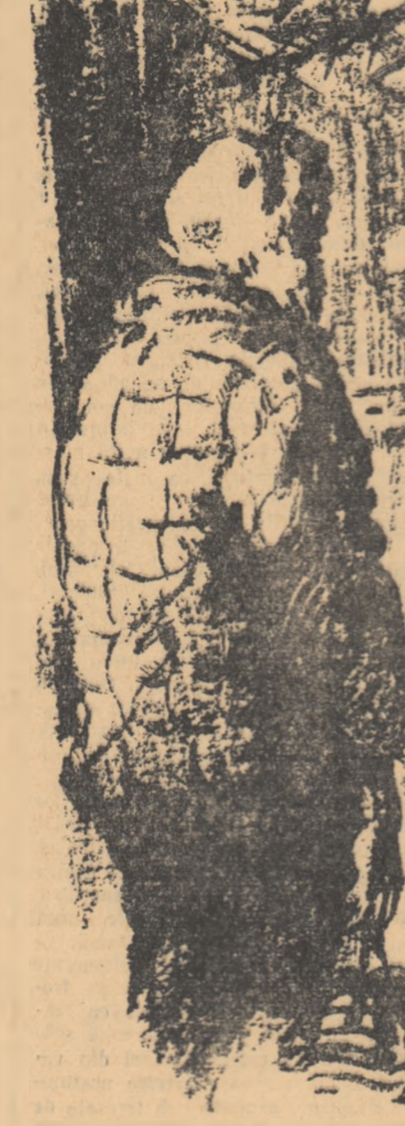
Trece în fața calului, care s-a înfriștit pe dată. Cîteva clipe își mozelește zăbala, mînios că s-a dat căcălit, dar mina pricepută care-l bate pe grumaz, îl supune.

Gheorghie îl prinde scurt, de căpăstru, și-l întoarce căruța aproape în loc. — Gala de drum, Ilarie! — Ce să-ți faci, își spuse Ilarie. Ce-i al lui, i-al lui. Nimeni nu l-o poate lua. Dacă nu-i cap...

Și din nou frații stau unul în fața celuilalt, Gheorghie, înviorat de sfiorțe, se-nveselise olecă nedînd semn că ar dori să plece curînd. De atîte ori, își dădu seama Ilarie, nici n-are avea cu ce tren, pînă dimineața. O să stea în gară și n-are decît puținoasă scurtă pe el și la noapte cu siguranță va fi înghet. Mai cercetă odată, ca-nainte de pornire, carul, poartă scîndura pe care șede și zări traisă vîrstiată a lui Gheorghie. Trai-

sta de păr, cum îi spunea ei, cu coasă de nenomărate ori au fost la coasă pe Husuba, în care-și puneau amîndoi pita și slămina cînd plecun în cărușile sau în pădure. Gheorghie, ca frate mai mare, porunca. E-lua banii cînd cărau piatră pentru drum sau căramîdă pentru școală, cu el vorba Scotea cînd îl trebuiau oamenii la cosit, la îmblătîit, cu Gheorghie mergea lăturean prin Logir ori Sintu. Dacă Gheorghie dorea înco-fele de vinars, Ilarie scotea că așa se cade și altcun nu-și poote în-

din fața lor, la arăturile negre, prelungite pînă sub ea, la grămzelle de tutei necărați încă acasă. Pe cer începeau să clipească stele, se auzea un lătrat îndepărtat. Era impresurat din nou de miresma și zgomotele copîlării. Nu izbutea să-și alunge însă sentimentul că-i de prisos tot ceea ce încearcă acum, că el e un nevoit și că, fără să vrea, tulbură viața fratelui său, a mamei, viața care de cînd a plecat el a avut vreme să se așeze ca mușchiul în, luncos, pe pietrele din lundul fîntînlor. Pînă și mîncarea l se păru o treabă silită.

Desen de COCA CREȚOIU-ȘENEȘCU

chipul c-ar putea fi. Dacă Gheorghie spunea că-i bine să ia de la cineva luncă în parte, așa se împlinea. Anl întregi Gheorghie a dus în spate grîjile casei. Ilarie crescu, ieclorise, se-mbătașe și omlabse după fete a-lătrii de Gheorghie și-n umbra lui. Și Gheorghie nicodată nu l-a dat de înțeles, cum se înțîmpină dese ori în trece frații deosebit ca vîrstă, că-l stînjește, că nu-i place să se jîna scud de el.

— Nevastă și-o lei pentru tine. Nu m-amestec, i-a spus Gheorghie în seara cînd i-a povestit că s-ar însura, cerîndu-l p-areoa. Îți ajut să-ți faci casă, vedem și ce-o fi cu pămîntul, banii-l împărțim frățește, așa-i bine.

În gospodăria lui, trebuia să recunoască Ilarie, multe lucruri erau rînduite în leful în care, mai-nainte de-a pleca din sat, le rînduise în casa părintească Gheorghie. Apoi a venit vîntul acea rău, care i-a luat mîn-ghie, seara de care și-acum se mai povestește citodată în sat. Gheorghie, beat, rînjind rîușinos, urînd ca aputa-că, tot ceea ce a fost și, apoi, pic-carea lui, mai bine spus, fuga lui din sat...

Gheorghie, împlîns din nou la o parte, neavînd cu ce să-și mai ajute mezinul, observă că acesta se uită îndelung la traisă. Se pomosori și-și trecu mina peste frunte ca și cum ar fi alungat un gînd. Se apropie încet de căruța și-i și-l traisă, nehoțarîl.

— Ilarie, apoi, îmi pare bine că te văd. Cînd îl înhami pe roscatul asta din stînga, i-al din față. Atîtel nu biru cu el. — Își trecu din nou mina peste frunte, îndurată, fără că mîndria din el să-i poartă de astă dată alunga sim-fămintele adevărate de pe față. — Aș fi vrut să te chem să bem aici în gară... un sfert de monopol, ca de bună vedere. Văd că tu...

În glasul lui, Ilarie citea și rugă-minte, dar nu o rugămintă obișnuită. Gheorghie nu putea să se umilească. Era altceva, de care Ilarie nu-și putea încă de-a seama, Gheorghie mo-lo-tolea traisă, în neștire, prinzîndu-o cu amîndouă mințile. — Traista îl goalaș, se pomeni Ilarie. O li mîncat ceva? Uite cum i se zbate sprînceana stîngă... Nu mă port cum trebuie... doar, între frați, cite nu se petrec... Nici nu i-am dat mina.

și încheie după obiceiul lui: — La nimeni nu poți ține ca la un frate, dar nici lovii așa ca pe un frate pe nimeni.

Boborî din căruța și-i luă traisă din mînă ațîrînd-o lîngă a lui. — Am adus cu mine, de ce să mai dăm bani... — Nu-i vorba de bani, Ilarie. Ilarie scoase din traisă o sticlă pătreată, cumpărată pe vremuri de la farmacie, cu căpăcel negru. Il descurăb.

— De prună și. Și-o dată, ce vești aici ar fi bine să dai pe-acasă. Ești, oamenii spun multe...

— Frații păreșilor gară și cali ur-cau de-alură spre satul lor. Se lăsa seara și odată cu înținerul se înțelea și frigul. După ce goliseră stic-la, Ilarie îl îmbe pe Gheorghie cu mîncare. Gheorghie îl ascultă și în-cepuse să mănînce, hurducat de că rușă, privind lacom în jur, la pădu-rea care acoperea ca o căclulă dealul

Al lui s-au obișnuit fără el, trăiesc spunea că-i bine să ia de la cineva luncă în parte, așa se împlinea. Anl întregi Gheorghie a dus în spate grîjile casei. Ilarie crescu, ieclorise, se-mbătașe și omlabse după fete a-lătrii de Gheorghie și-n umbra lui.

— Nevastă și-o lei pentru tine. Nu m-amestec, i-a spus Gheorghie în seara cînd i-a povestit că s-ar însura, cerîndu-l p-areoa. Îți ajut să-ți faci casă, vedem și ce-o fi cu pămîntul, banii-l împărțim frățește, așa-i bine.

În gospodăria lui, trebuia să recunoască Ilarie, multe lucruri erau rînduite în leful în care, mai-nainte de-a pleca din sat, le rînduise în casa părintească Gheorghie. Apoi a venit vîntul acea rău, care i-a luat mîn-ghie, seara de care și-acum se mai povestește citodată în sat. Gheorghie, beat, rînjind rîușinos, urînd ca aputa-că, tot ceea ce a fost și, apoi, pic-carea lui, mai bine spus, fuga lui din sat...

Gheorghie, împlîns din nou la o parte, neavînd cu ce să-și mai ajute mezinul, observă că acesta se uită îndelung la traisă. Se pomosori și-și trecu mina peste frunte ca și cum ar fi alungat un gînd. Se apropie încet de căruța și-i și-l traisă, nehoțarîl.

— Ilarie, apoi, îmi pare bine că te văd. Cînd îl înhami pe roscatul asta din stînga, i-al din față. Atîtel nu biru cu el. — Își trecu din nou mina peste frunte, îndurată, fără că mîndria din el să-i poartă de astă dată alunga sim-fămintele adevărate de pe față.

— Aș fi vrut să te chem să bem aici în gară... un sfert de monopol, ca de bună vedere. Văd că tu...

În glasul lui, Ilarie citea și rugă-minte, dar nu o rugămintă obișnuită. Gheorghie nu putea să se umilească. Era altceva, de care Ilarie nu-și putea încă de-a seama, Gheorghie mo-lo-tolea traisă, în neștire, prinzîndu-o cu amîndouă mințile. — Traista îl goalaș, se pomeni Ilarie. O li mîncat ceva? Uite cum i se zbate sprînceana stîngă... Nu mă port cum trebuie... doar, între frați, cite nu se petrec... Nici nu i-am dat mina.

vorbele rostite întrețaiat, cu opriri și opînteli, că pe Gheorghie-l apasă, poate mai mult decît pe el amintirea serii de-atunci, cînd acesta aflase că Ilarie și-a înscris partea lui de pămînt și unul din boii în gospodărie. Sa certaseră îndelung și înainte, dar se pare că lui Gheorghie nu-i venea să creadă că Ilarie va sfîrși totuși să se despartă de fratele său. Dnsi-aveau ll lucrul împreună, neavînd mo-duri să-și mai cumpere o perche de boii. Gheorghie măvălise beat în casa, sperînd copilul. Lui Ilarie, la fel de volnic ca frate-său, nu-era frica de mînia lui. Gîndea că-o va lîngși și se vor înțelege ca oamenii. Pînă ce îi-i hotărî și-i înțelege că și el am dreptate, să cumpărăm un bou, se gîndi să-i propună. Fiecare să pună jumătate. Asta ca să nu rămînă pămîntul nelucrat, dacă Gheorghie nu-și găsește al ajutor. Gheorghie, nici una, nici două, rînjind amenințător, urî:

— Te pu cu mine, mă? Ha? Cine-a muncit aici mai mult? Ha? — Și-n aer scîlpi cuțul. Nicodată, de cînd stă Ilarie, în casa lor nu se bătuie nimeni. Pentru prima dată se nălcau lor un om și în țîngă și pe cealaltă. Ilarie scrii în ochii lui, dar nu destul de tute. Cuțul îl brază brăul Gheorghie începu să plîngă, scăpă cuțitul, îl izbi cu umărul de perete pe Onu Teglaru, năpustindu-se în noaple.

— Mai greu îi alteva, Gheorghie. Mai greu îl cu rușine. Și-apoi... Tu le-ai lăsat toate și-ai plecat. Mama se zbate singură cu pămîntul, atîta cit îi. Abia apucă s-o ajut. Te dau griu. Nu vrea să stea la noi. Te așteptăm. Să vadă ce zîl tu cu pămîntul. Mina asta nu mă mai ascultă ca-nainte. Obosește lesne. De-aci m-au pus la cai. Acolo la voi ar trebui un bărbat. Săpîntina trecută l-am dres galul și i-am arătat curucurul în pod, miline cată să-i aduc un tar de lemne. Tre-buia să-i scrii mamei. Să nu se sîrme.

Se oprî, cîntărînd, dacă-i bine sau nu, să-i spună. — Mama credea că tu te-ai pră-pădit. — Gheorghie se-ntoarce spre Ilarie îngîndurat. — Atunci, atîncu însemnă că voi așteptați un semn...

Ilarie nu răspunse. Gheorghie nici nu aștepta un răspuns. Vorbea mai mult pentru sine ca și cum și-ar fi îndreptat în fața cuiva revenirea în sat, acasă. Ar fi vrut mai curînd să mărturisesea lui Ilarie că cel mai mult în ultima vreme, s-a gîndit la pricina cerea lui atîncei, adică la pămînt. A umblat mult și-a văzut, s-a sfărîmat s-afle o ieșire, dîndu-i, în adineul suferin-ții, dreptate mezinului și numai mîn-dria lui nesăbuită, de frate mai mare, l-a oprî să-i încluvîrțeze pînă acum faptă. Și chiar acum îl vine greu.

Aștepta cu nerăbdare s-ajungă acasă, să-i spună pe îndelete că și cu pămîntul s-a hotărît în zilele din urmă, că de-abia a apucat să vîna să-i spună. De ce să fie despărții? El, Gheorghie, vrea să ștergă orice urmă a vrajbei dintre ei, orice urmă a serii pe care n-o s-o uite nicodată. Cîmi spre casă, Ilarie încă trase de hățul din dreapta.

— Trebuie s-o luăm pe ulița asta, pe după biserică. Acasă mergem pe jos. — După ce Ilarie dele în grîji caii și se-ntoarce, porni înainte. Ulița era pusie. Mergeau amîndoi, ca mai de mult, doar că acum mezinul păsea înainte, iar Gheorghie, cu un fior abia stăpînit în inimă, călca în urma lui, ghicîndu-se că într-adevăr așa o fi cu Ilarie, care vorbește citodată în narabole și care-i mai supărat pe el, că n-a dat de veste cît și cum, decît pentru mîncă care nu-i mai ascultă ca-nainte, și-un val de duioșie și pă-tere de rău îl cuprînsse, că nu se întorc ca mai de mult glumînd spre casa lor, că de-abia de-acum urma-că să se așeze viața ca mușchiul în și luncos pe pietrele din adineul fîntîni.

— Așa, o țîră. Ce crezi? Aș dat ca nebunul. Dacă nu-ți prindea Onu Teglaru mina, poate că... Gheorghie zăbovi cu mina pe bra-țul fratelui. — Vezi tu, Gheorghie, Izbuclni Ilarie. Nicodată nu mi-am putut descîlci tot ce-a fost atunci, în seara aceea...

— Seara aceea? Ehe, mai bine n-ar fi fost. Și mama? — Ca mama, a plîns un pic. Cît timp m-am doborît îmi ținea partea mie. După ce m-am vîndecat țî ținea ție partea. — Cum? — Bătrînă, de, cum zice agronomul nostru. Tot povestea cu pămîntul. Că dac-i ai rămas tu acasă n-ai fi înstrăinat pămîntul. Că-s habăuc și toate după cum se cuvine. Ce poți să-ți faci?

Gheorghie strînsse hățurile în mină. Coborau la vale și stingicului trăgea în lături, speriat de căruța care-i împingea din urmă. — Ilarie, rupsse după un timp tă-cerea Gheorghie, încă nu ne-am de-părțat de gară prea mult. Vreau să te rog ceva. — ...? — Să-mi spui drept, fără să te fe-rești, m-am gîndit mult și-s gata. Tu, tu cum te-ai gîndit la mine în seara aceea? Și dup-ăia? Am ridicat doar cuțitul... — Lasă, Gheorghie. Ce-a fost, a fost. Pe-deapsa mare nu mi-a căzută mie, Aia era un fleac. La poalele dealului, Gheorghie oprî caii. Se scociori în buzunar și apucă tabachera. Își aprînsse o țigară, și-uită chibritul în căsușă palmelor. Flă-cără chibritului îi lumină o clipită chipul obosit.

— Știi, Ilarie, Cîteva zile în șir nu mi-am putut scoate din cap gîndul că tu te-ai murit. Vedeam numai șinge și scooteam că-n vînzoleala de-atunci nimeni nu s-a gîndit să chema doctorul, că tu... Și m-am întors în-tr-o noaple, pe ascuns. V-am văzut pe toți în casă. — Nu știu ce-ți spun ne-voșta. Că tu te-ai rîstît la ea. Ți-am văzut mina asta legată la gît. Cîte nu mi-ai trecut atunci prin cap. Am vrut să bat în ușa, să alfi că-s acolo. Apoi am plecat. Și tot n-am fost li-niștît. Pînă cînd într-o zi un fecior din Logir mi-a spus că te-a văzut cu caii la gară. Poate că dacă nu te înțîleam în gară nici nu m-aș fi încumetat să viu în sat. Și nici a-cuma...

Ilarie bănuî din spusele lui, din

Figuri de candidați Viitorul inginer

Nicolae Vasu face parte din acea categorie de oameni care nu mai au nevoie de prezentare. Și cu toate acestea, mereu trebuie să fie pomenit. Numele îl laptele sale au străbătut de multă vreme țara în lung și în lat, au trecut și dincolo de hotare, la nenumărați săi prieteni din țările socialiste. S-cos din anamintul în care spîna la socialism trăiește orice muncitor, ori-cît de destoinic. Nicolae Vasu! a urat, pas cu pas, către cea mai înaltă distincție din patria noastră, fiind unul dintre primii Eroii ai Muncii Socialiste.

Tînrul strungar s-a făcut vestit prin metoda sa de muncă, o fericită îmbinare a unui complex de metode sofisticate înaltate, care angrezează în procesul de producție cele mai dis-cepate — în aparență numai — sec-toare. Dintr-o dată productivitatea muncii a crescut cu 10-15 procente, ceea ce, în condițiile de acum cîlva ani era o cucerire de însemnătate uriașă. L-am întrebant în acea vreme cum i-venit în minte ideea care l-a făcut celebru. Mi-a răspuns simplu, surzînd:

— M-am cîmciit de ea muncind. — Un răspuns modest, oarecum de circumstanță. M-am mulțumit cu el, întrucît detaliile le puteai găsi în orice ziar. Ideile lui Nicolae Vasu au iz-vorjî înă dintr-o profundă cunoaște-ree pe meseriei sale, a procesului de producție, și mai cu seamă dintr-o necontenită căutare a perfecțiunii. Numai în condițiile noastre, părerii ca ale lui, ca ale nenumăraților ino-vatorii, raționalizatorii, inventatorii, devin și pot deveni bun al tuturor — se pot transforma în fenomen de masă.

Au trecut cîlva ani de atunci. În-tr-o zi, tînrul strungar a deschis us-turea săli de clasă de la Facultatea Muncitorească. S-a înțîmit acolo cu lăoșii, cu dînsul și cu oamenii cărușii. S-a dat binele și s-au cunoscut. În legea setea de a ști, de a pătrunde mălădinc în splendeidele taine ale tehnicii și științei, în păturlisul par-că de înstrăbătut al calculelor de înaltă algebră... Uneori, în țîrziile ceasuri ale nopții, proaspăt învățacel își simțea cuțitul greu și-i năvăleau urmele în-dornice. „Cum voi răzbi? Oare nu-i cere-țeste puterile mele? Oricum nu-trec prin nemenea momente de în-cercării penibile ale voltării, iar cînd spre ce nu le-a avut, nu morții crezere. Ori se lăudă, ori se înșeală singur. Unii le înving, alții cad. Nicolae Vasu le-a trecut cu bine și și-a lă-cuat prăgînd ultimele examene ale anului doi la Politehnică, Facultatea de Mecanică.

Zecă copiii la părinți... Oamenii nevoiași, de prin părțile Căiărășului, care trudeau greu pentru o amărîtă pițîre. În asemenea familii copiii în-răd în fragedă vîrstă în rîndul celor ce agonisesc, deci nici Nicu n-a făcut excepție. A început cu puțîn, ca orîcîcîle. A fost o vreme mîo băiat de magazin la Fețești, apoi l-a atras mi-rajul Capitalei. S-a tocmît uenic la un pălărier și n-a fost multumit. În-tr-o bună zi, în anul 1940, s-a deschis în fața lui poartă uzinei metalurgice. Ael, sub clopotul podului rulanti, în șuterul spanului scăpat de sub cuțit, în dăduitul motorelor și în valierul fierului, ca să călîit viitorul Erou al Muncii Socialiste.

Nicolae Vasu a fost patru ani de-puțînt în Marea Adunare Națională, reprezentînd circumscricțiua Vitan din Capitală. La întrebarea, ce s-a făcut în cartier în acest răstimp? — Ră-spu-nde: — Mi-ar fi greu să le înșir pe toate. Dar, ce țînteni, cînd m-au propus acum cîteva zile, au amintit de electrificarea, de pavării, de cîmșete, de gazele me-tarif, într-un rînd aveam nevoie de două sute vagoane, să transportăm piatră de pavaj. Am transportat-o... — Cum? — El, și dumneata... un deputat trebuie să știe cîte și, și, mai ales

trebuie să se intereseze. Dacă n-ia asta n-o face?... — Am insistat. Știam că în comuna Căleșu s-a înrodus lumina electrică, s-a pavalțosea principala, că ratiou-ni Tudor Vladimirescu e aproape în întregime electrificat, că gazul metan oculeșu din jurul fabricii L.O.R., că există centre de pline, de carne de alimente și zarzavaturi mai numeroase decît înainte. L-am întregat doar pe proaspăt candidat, în prepus de ce-lățînd din cartierul Vitan, ce are de gînd să facă în plus.

— Vezi, îmi răspunse după o clipă de gîndire, astfel de planuri se alcă-tuiesc numai în legătură cu dorințele și cererile oamenilor. În general, exis-tă un plan de stat destul de larg. În cadrul acestuia, te poți mișca foarte bine, cu chibzuința gospodărească. Dar planul poate fi mereu îmbunătă-țit. De aceea primează aici cuvințal cetățenilor. Și tu, mai bine, ce lu-cră trebuie să figureze pe lista de primă urgență. Asta-i baza: părerea cetățenilor, a masei. Cu cît o cunoști mai bine, cu atît țî-e mai ușor să lucrezi.

Acasă, pe masa de lucru, maldăre de caiele și de cărli. Am răsiot „Ma-morul inginerului”, tipărit în Berlin în 1947, în vreme ce Nicolae Vasu îmi spunea, ca la o discuție prietenească, unele dintre planurile sale. Decodamă învață, nu munceste în uzină, ci la Sindicatul Metalurgic. Dar, cetodată și vine dor. Atunci călăd pritece vechii săi tovarăși. Nu mai este mult pînă cînd vor fi iar îm-preună. Încă un an și se va lega de producție, ca student avansat. A intrat în uzină băietand de 15-16 ani. A crescut cu muncitorul printre muncitorii. Pe pietul său paterice lu-cește la ocazii festive steaua de aur a Eroilor Muncii Socialiste, ordine și medalia și insignă de deputat. Pește 2-3 ani primire ale nenumă-rale acțe va purta și multă rîvniță de plană de inginer...

Îmi închipui un copil cu păr bălat, cu ochii uimii înaintea palatelor Ca-pitalei. Are o trăsătură în mină. A venit descură pe drumuri prăfoase, să-și cucerească un loc sub soare. L-a cucurit. L-a cucurit pentru că în țara noastră au acherit săpîni muncitorii și țîrării — puterea făuritoare de minuni pusă în acțiune de către par-tid. Această forță ridică oamenii la înălțimea valorilor ridici-însuși, le de-schide pîrlite termecate către desăvîrșire.

Nicolae Vasu este un vrednic re-prezentant al vechii noastre mi-o-tivități pentru care cetodată din cartierul Vitan l-au propus din nou să-i re-prezente în cel mai înalt for al Sta-tutului nostru. Un muncitor, un comu-nist, un Erou al Muncii Socialiste.

Văstărat al clasei muncitoare, de-puțat al clasei muncitoare. Care alții — dacă nu oameni ca dînsul — me-rită îndeosebi mandatul nostru? — Dumițru Mircea

DIN ACTIVITATEA CERCURILOR LITERARE

Cercul literar „George Cosbuc”, care funcționează pe lângă Casa raio-nală de cultură „Nicolae Bălcescu” din Turda, desfășoară o vie activitate. În ședințele de fiecare luni seara, nume-roșii membri ai cercului se adună spre a citi și discuta producțiile lor litere-rary. Astfel, în una din ședințele re-cente au citit versuri și proză l. Is-trățe, Ioan Stîrba, Teodor Muresanu și Radu Răfîu. Au sîrmit discuiți aprin-se și s-au fîmșat aprecieri juste, mai cu seamă asupra poezilor „Frunze” și „Îndemna pentru înfrățire” de I. Istră-țe. „Republica Populară Romîniă” de Ioan Stîrba, precum și asupra versu-rilor lui Radu Răfîu „Ție, om de sindr” și „Ție, pagină de cultură”. Șchița „Avionul” a prof. Teodor Muresanu, conducătorul cercului, a fost de ase-menea amplu discutată.

Ștefan Luca

Afiș electoral

„VIAȚA ÎN CONTRASTE”

Multe din cărțile vechi, cele mai bune dintre ele, poartă ca niște fotografii de album imagini pe care azi nu le mai înțelegi. Interesez orice astfel de cărți e de istorie comparativă. Te întrebîi uluit: „Așa erau de atunci”? Tu știi lucrurile și lucrurile altfel. Schimbările sint ale progresului, ale civilizăției, ale cul-turii, dar ele sînt ale unui anumit progres, ale unei anumite civilizații, ale unei anumite culturi. Nu-și îndră-zăni să neg că moșierimea și bur-ghezia românească au fost tipice de preocupări în aceste sus amintite do-menii. Moșterul Aurelian Pană adu-că cu ea pe Bădrănele dumilească cîteva tractoare, ba chiar o combină autopropulsată. Aud că fimosul Auș-triac în folosința personală, al regii și ministrii, un foarte modern sleeping-car. Un fost îndelungat mi-nistru al școlilor avea un ștrand cu băi artificiale. În mare ne-gust de artă și mîcșine își zidise un bloc cubist de o astfel de ulu-toarie tehnice încit călătorul per-sona la apăsarea unui simplu buton, temperatura aceloruror se regia cu tot sozul de termometre, filtre și ventilatoare, buclăria lui îmbrăcătă în email și fațășă avea akteia plite, robinete, grătore și crădțițe, incit te-ai fi crezut într-un peisaj de edenică fericie cască. Bala lui personală era însă o costisitoare bătoajură, o colosală palmă pe obra-zul subțire al burgheziei românești care făcea orașe, întregii fără să îi canalizare.

ria căroră înaintașii mei scriau cu atîta revoluță și obidă. Brațul alb al Capitalei nu se mai oprește în ală intersecția bulevardelor, ci se îndreaptă spre marginea marelui oraș, care tînde să cîștîge sub ochii noștri înălțisurarea frumoasă și încăpă-toare a unei capitale socialiste.

Zăharie Stancu se întîrba în 1934: „Dar pentru cît mult sînt construc-țite? Cine s-a gîndit la locuînce sănoase, igienice, ieftine pentru săracii, pentru muncitorii noștri? Așteptam acele vremuri care vor schimba periferiile romînești nu în cartiere bogate, ci în cartiere popu-lare, în cartiere în care să poți întra fără să pui amîndouă mințile la nas”.

Unele din periferii îmi sint cu-noscute cu dramatica, vechea, fetidă lor înălțisură. Vatra Luminoasă am văzut-o cînd acul era decit adăpoșt pentru orbi, înconjurat din toate părțile de un cîmp întins de gazeoză și restauri menșiere. Acuma, acolo e un șanțier de proporții ului pater-nească așezăz cetădene, orașul so-cialist a dat și aci un asalt impetu-os mahalalelor și maidanlor. Uneoți sint supărat cînd în drumurile mele zîmb

ORAȘE-MUZEEE Fecunditate

Lecțiile orașului Stratsford-upon-Avon din comitatul Warwick sau cei ai Westminsterului, se înfășoară în inchiștură cu Shakespeare sau cu Goethe, în plimbările lor de seară. Timpul trecut nu ne împiedică să fim contemporani cu nemuritorii...

Sint orașe în lume în care te simți ca pe o scenă enormă, participând la drama ce nu-ți sînt proprii. În unele nopți, rătăcind pe ulițele pustii ale Sighișoarei sau ale Sibului, m-am crezut în Evul-Mediu...

Valoarea unui loc istoric nu stă numai în aglomerarea lucrurilor personale aparținând ființelor ilustrate. Îngrijirea obiectelor domestice la un domiciliu, emoționează, desigur...

Localnicii sînt xenofili și nu mai scapi de vorba lor dulce, parca o altă limbă românească, mai tocită și misterioasă. În trei zile am văzut și Golia și Justul Palat Administrativ, făcut după gustul tădese, Mitropolia, ca și nu mai vorbesc despre minunea ce se numește Trei Ierari...

Cătoră lui Vasile Lupu, construit în stil moldovenesc în 1639 și restaurată de Lecomte de Noüy în stil armeano-bizantin (vezi Enciclopedia României), mi se pare cea mai frumoasă biserică din țară...

Despre interiorul Trei Ierarilor (mi este foarte greu să vorbesc. Tot ceea ce misterul creștin poate da mai de fapt se găsește aici: epistole, hălțuri, aburii de stofă scumpă, perdele aurite, totul de un gust deosebit...

Biserica autohtonă are în general aspectul unei nave joase, cu turlă armonioasă, apăsătoare parca de cer. Deschizăturile bolților sînt mai mult late decît înalte. Ogivele sînt prefete semicirculare...

După Stanislavski, așadar, tema unei piese este cuprinsă în conflictul său specific și exprimată în spectacolul „coupé” urmas și joacă fragmente din Gorki, Leonov, Vsevolod Ivanov, toate legate de revoluție...

Schematizind și birocratizind ideea atacărilor pe un larg registru a tematicii de actualitate, unii dramaturgi au pierdut din vedere tocmai faptul că drama realistă este prin excelență o dramă de idei și nu o simplă expunere dramatizată a unor banalități...

Urmare din pag. 1-a)
stupidă și crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Urmare din pag. 1-a)
poziția este crudă și a împins lăcusta cu palma, binșor, către răzorul apropiat. Fecunditatea Indiei este aceeași la toate nivelele vieții...

Actualitate și birocrațism

care să se desfășoare pe baza unei singure teme și care formează pleasa... Urmind statul lui Stanislavski sub a jucat nu un spectacol „coupé”, ci o dramă închinată revoluției și anume „Trenul blindat”...

Am privit zilele trecute într-un ziar portretul maitrului petrolist Dumitru Arjan. Portretul unui contemporan. În privirile sale pătrunzătoare, în zîmbetul său stăpînit, în ridurile care-i încreșșe pielea feței, am citit un suflet pașionat și mi-am imaginat povestea drumului său aprig prin viață...

Revista literară „Zvezda” va publica, între altele, noul roman al lui Osip Ciornîi, „Către creație”, închinat vieții intelectualității artistice din U.R.S.S., romanul lui D. Granin „Datorita” și „Versuri vor semnifica în revistă, în cursul acestui an, poezii sovietice: Vl. Lugovskii, A. Prokofiev, V. Saianov, M. Dudin, S. Orlov, N. Braun, A. Reșetov, V. Șefner, etc.

În primele două numere de anul acesta din „Literaturnaia gazeta” sînt publicate declarații a numeroși scriitori sovietici despre planurile lor de creație pentru anul care abia a început. Astfel, Valentin Kataev lucrează la romanul „Pașce boriei”. Criticul V. Ermilov va studia anul acesta tradițiile literaturii sovietice și va lua parte la sesiunea științifică a Institutului de literatură universală, consacrată problemelor realizmului. Va mai scrie o carte despre Dostoievskii și un studiu despre Gheorghiu. Dramaturgul N. Pogodin lucrează la o piesă ce se va numi „Miciuța studentă” și la un scenariu de film din lumea circului. Konstantin S. Termonov speră să termine anul acesta romanul la care lucrează mai de mult: „Anul 1941”. Poetul Nikolai Tihonov anunță câteva poezii și o carte despre Leningrad. Konstantin Fedin va termina cartea sa trilogiei sale...

„George Enescu”
ION VLAD

Adio, domnule Mecena...

— Sint fecit... i-am răspuns simplu, deși mă chinuiau să înfrunchez toată recunoștința mea într-un cuvint mare, plin, ca o creangă încrețită de mers. Într-adevăr, sinteți bun, bun, ca Mecena...
— Sărmanul popor simplu și bun... a oftat după o tăcere lungă. A pleșcit din limbă, a încercat-o. M-a privit lung, din cap pînă-n picioare. Cum mi-a văzut ghelele, iar a pleșcit din limbă. E drept, cusăturile ca dinții calului se arălară și iar, albe, căci fuțineaga se topise. Și mergind, Mecena mă lăsase de braț, se یرise mai la o parte, se întinsează rău...
— Ba, las! să mă chinuiesc a răspuns el, și mi-a dat o ghiont destul de tare, poate din nebgărare de seamă. Așa mi s-a treburie!

— Am găsit, am găsit soluția! Vezi? mă frîmint... mă tot frîmint... așa de ușor nu e! Prișce! Mă gândeam la tine, fiu al poporului... Dar am găsit; mai întîi ne lustruim ghețele... Apoi...
— Ce e? Nu treburie... m-am împotrivit eu. Înșă Mecena mi s-a smucit de braț, destul de tare spre a simți o vibrație a lui stăpînit...
— Și iar zîmbea, cum am ajuns pe trotuarul celălat, în fața vîștorilor. Curind, pantofii lui de lac luceau mai tare. Imi zîmbea făcîs sîfrit, însă simțeam dincolo de zîmbet o ciudă stăpînită, îndreptată de bună seamă asupra celor ce-i năpăstuiuse pe fiu poporului...
— Nu pierde vremea! Înțide și tu piciorul! Hai! Înțide! Înțide ne lustruim, pe urmă... Și zîmbetul i s-a slîns cu totul.
— Mi-am pus piciorul drept, pe o lădiță.
— Chînuiesți scrabele degebal mormăia vîștorului, privindu-mi ghețele cu destulă silă. Descală-te și zvîrle-le în balta asta... Lustru? Ce?

— Hai, hai, s-a înfors spre el Mecena, și în curind ghețele mele luceau tare și nefiresc, contrastau atît de puternic cu labărul, încît m-a potolip rușina. Mă uitam în pămînt. Mecena s-a apropiat de mine. Mi-a privit lustrul, apoi labărul, și a început a rîde. Înșă a stat din ris. A vrut să-mi spună ceva. S-a oprit. A zîmbit. A pleșnit din degete. A aprit parca s’-intr-o smucitură mearpănonită, s-a dat un pas înapoi, mi-a întîns mîna...
— Și acum, fiu al poporului, la vedere!
— S-a înfors scurt și s-a pierdut în mulțime, printre strîgite, printre cîcaxone, sub burnița deasă ce tocmai începuse.
— La vedere... Adio, domnule Mecena! am blîbit după o vreme, cu gura uscată, amețit. Oamenii și cădırile se învîrtau cu mine. M-am sprîmîit de un stîlp. Și mi-au năvălit în suflet cîmpeile depărtate. Mi-am văzut iar lustrul, și am intrat în băltoacă, pînă la glezne, și am stat în apă mult, mult. Și am lăsit apoi, cu lustrul de pe ghețe, slîns, slîns, pînă la așele albe. Odată cu lustrul mi se topise și cele dintîi iluzii. Adio, domnule Mecena...
Eusebiu Camilar

REVISTELE LITERARE ȘI ARTISTICE

Revista literară „Zvezda” va publica, între altele, noul roman al lui Osip Ciornîi, „Către creație”, închinat vieții intelectualității artistice din U.R.S.S., romanul lui D. Granin „Datorita” și „Versuri vor semnifica în revistă, în cursul acestui an, poezii sovietice: Vl. Lugovskii, A. Prokofiev, V. Saianov, M. Dudin, S. Orlov, N. Braun, A. Reșetov, V. Șefner, etc.

În primele două numere de anul acesta din „Literaturnaia gazeta” sînt publicate declarații a numeroși scriitori sovietici despre planurile lor de creație pentru anul care abia a început. Astfel, Valentin Kataev lucrează la romanul „Pașce boriei”. Criticul V. Ermilov va studia anul acesta tradițiile literaturii sovietice și va lua parte la sesiunea științifică a Institutului de literatură universală, consacrată problemelor realizmului. Va mai scrie o carte despre Dostoievskii și un studiu despre Gheorghiu. Dramaturgul N. Pogodin lucrează la o piesă ce se va numi „Miciuța studentă” și la un scenariu de film din lumea circului. Konstantin S. Termonov speră să termine anul acesta romanul la care lucrează mai de mult: „Anul 1941”. Poetul Nikolai Tihonov anunță câteva poezii și o carte despre Leningrad. Konstantin Fedin va termina cartea sa trilogiei sale...

„VINO ȘI VEZII!”
Cartea lui Cezar Petrescu „Vino și vezi!” a fost tradusă în limba rusă și lipărită recent de Editura pentru literatură străină din Moscova.
A. B.

„Adio, domnule Mecena...”
— Sint fecit... i-am răspuns simplu, deși mă chinuiau să înfrunchez toată recunoștința mea într-un cuvint mare, plin, ca o creangă încrețită de mers. Într-adevăr, sinteți bun, bun, ca Mecena...
— Sărmanul popor simplu și bun... a oftat după o tăcere lungă. A pleșcit din limbă, a încercat-o. M-a privit lung, din cap pînă-n picioare. Cum mi-a văzut ghelele, iar a pleșcit din limbă. E drept, cusăturile ca dinții calului se arălară și iar, albe, căci fuțineaga se topise. Și mergind, Mecena mă lăsase de braț, se یرise mai la o parte, se întinsează rău...
— Ba, las! să mă chinuiesc a răspuns el, și mi-a dat o ghiont destul de tare, poate din nebgărare de seamă. Așa mi s-a treburie!

Ascendența memorialistului G. Sion

Fiu al paharnicului Ioniță Sion, poetul și memorialistul G. Sion ne-a lăsat...

Și vornici de poliție, apoi alți 30 boieri de rangul al doilea...

Jorga 17) și menajat de Mihai Sturza, care a comisîm la numirea lui...

O familie moldovenească înainte de Unire

priza desetini, (zeceiala stupilor) a pogonariului...

ale boierimii întregi, de la logofăt mare pînă la seîrar...

1) Gh. Ungureanu: Familia Sion, studiu și documente...

Tehnica unei calomnii sau aventura lui Don Basilio din Ticău

Există o tehnică a calomniei. Principiile ei au fost formulate de Beaumarchais...

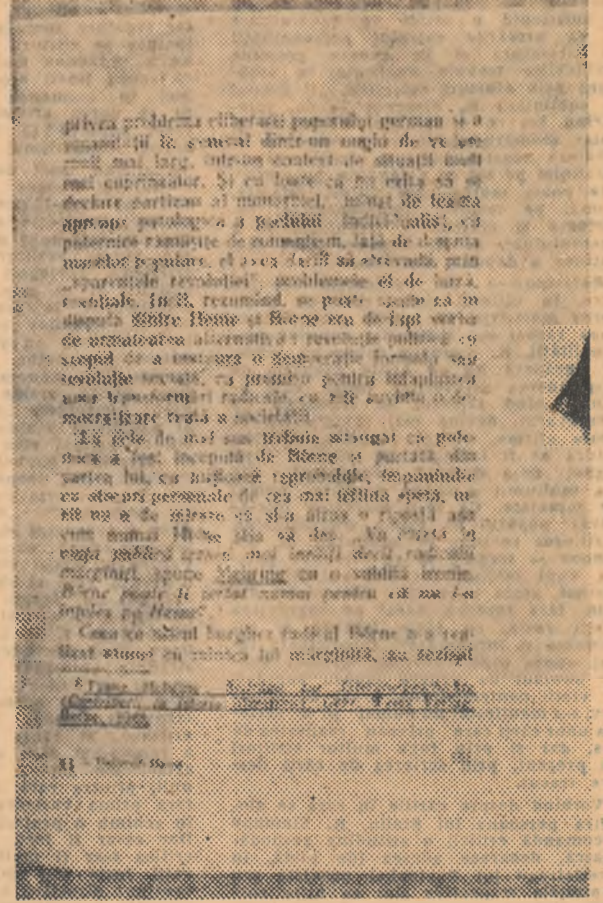
Trebuie însă, odată, să ne ocupăm de o calomnie proferată fără nici un fel de artă...

Alfînd că Heine se află în mare primejdie, Val Panatlescu...

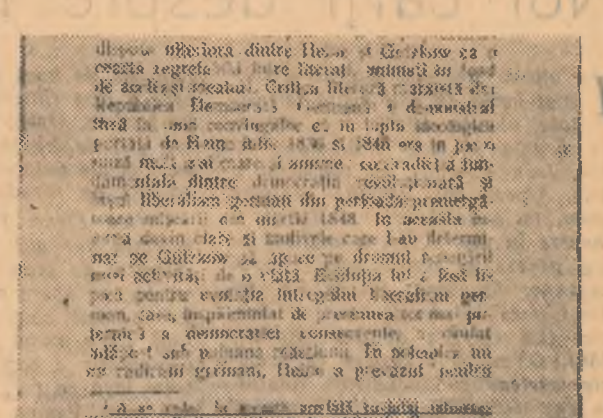
Șerban Cioculescu

Dar ce zic, crezătorilor că numai așa pot să lucreze...

maipomenit. De altfel, Mehring mai e citat și la pag. 176...

Intenția de denaturare a adevărului rezultă însă cu atât mai pregnant...

Despre toate acestea V. P. n-a mai scotolit însă că trebuie să pomenesc...

Cap ai, minte ce-ți mai trebuie... Desene de PERAHIM

Rafael prezintă „Calomnia” aparînd, însoțită de „Perfidia” și „Inselăcușna...”

Necesitatea dezbatărilor literare

In vizită la Konstantin Paustovski

(Interviu luat pentru „Gazeta literară“)

Rezumat al articolului „Însemnări literare“, de K. Simonov, apărut în „Novii Mir“

1947, un grup izolat de entuziaști care n-au legătură cu partidul, deoarece în realitate asemenea grupuri adevărate își pierduseră viziunea...

și e obligată să arate pe scenă, clar și trăsuri oamenilor, imperativul unor critici de a detalia viziunea...

parte de a prezenta însuși termenul „realism socialist“ drept cauza inițială a sibiului...

Mă grăbesc să intru în clădirea înaltă, unde locuiește conașutul scriitor Konstantin Paustovski...

Când mi s-a dat titlul, zădărnice pe o mână și pe cealaltă o carte groasă. Deși nu s-a vădit titlul, o recunosc după copertă...

Ne așezăm în odaia de lucru a scriitorului. Lingă ușă, un acvariu, o sidi-buciană a fiului său. Lingă perete, mormane de cărți...

Pe masa de scris stau multe flori: într-un vas, crizanteme, cu petalele ici-colo ofițite...

Închidându-și articolul, Konstantin Simonov subliniază necesitatea unor dezbateri largi și creatoare în jurul tuturor problemelor...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

— Veți reuși oare să scrieți altfel lucruri într-un an? — Nu, bineînțeles. Ceea ce v-am spus...

— Dacă Fica mea citește „Fapte și gânduri“ — spune Konstantin Paustovski — E studența la Institutul de literatură...

Notă și comentarii

CLARITATEA... ECHIVOCULUI Rîndurile de față mi-au fost sugerate de o cronică intr-adevăr dramatică...

Noi cărți despre Racine

În ultimii trei ani, Racine a solicitat atenția istoricilor literari din Franța și în străinătate. În 1954, Jean Pommeroy a consacrat o carte...

Recent, La Nouvelle Critique (nr. 75 din noiembrie 1956) publică sub semnătura lui Michel Crauzet o amplă și documentată rezumare a cărții lui Lucien Goldmann...

Agenda internațională

● Ultima carte publicată de scriitorul francez Georges Duhamel este „Les compagnons de L'Apocalypse“.

O scrisoare a lui Mihail Solohov către scriitorii maghiari

La 24 decembrie 1955, scriitorul sovietic Mihail Solohov a făcut următoarea declarație corespondenților din Moscova...

Am aflat cu bucurie că un tânăr poet și-a luat sarcina arduoasă de a tălmăci în românește poemele lui François Villon...

Despre François Villon

strigătoare la cer. În străfundurile înfricoșătoare nopți solitare a poetului, care, mai puternic decât oricare altul...

Oaspeți de peste hotare

Ignacio Finde scriitor și regizor (Argentina) Yordana Fain artistă dramatică la teatrul I.F.T. (Argentina)

Redactor-șef: Zaharia Stancu. Colegiul redacțional: Mihai Beniuc, Marcel Băteslașu, Eusebiu Camilari, Paul Georgescu...

Redactor-șef: Zaharia Stancu. Colegiul redacțional: Mihai Beniuc, Marcel Băteslașu, Eusebiu Camilari, Paul Georgescu (redactor-șef adjunct), Eugen Jebeleanu, George Macoveanu, Ion Mihaileanu, V. Mindra (redactor-șef adjunct), Mihail Petrovanu (redactor-șef adjunct), Cicerone Theodorescu, Ion Vițner.